

Arrest

nr. 48 399 van 22 september 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 16 juli 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juli 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster wordt op 8 juli 2010 aangetroffen in illegaal verblijf. Dezelfde dag wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, D.G.A. (...), administratief assistent – (naam en functie van validerende ambtenaar) genomen op 08.07.2010 wordt aan de persoon die verklaart zich A.M.M.(...) te noemen, geboren te (...), en welke verklaart van Kameroenese nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om uiterlijk op 13/07/2010 om middernacht, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING: (2)

0 - artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten:

de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster zet haar middel als volgt uiteen:

"De bestreden beslissing zoals hieronder blijkt houdt geen rekening met het evenredigheidsbeginsel.

Volgens het evenredigheidsbeginsel dient de overheid ervoor zorgen dat de lasten of nadelige gevolgen van haar beslissing voor de burger niet zwaarder zijn dan het algemeen belang van die beslissing.

De bestreden beslissing werd genomen door een administratieve overheid zodat de algemeen beginselen van behoorlijk bestuur toegepast kunnen worden.

De verwerende partij heeft een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster gegeven hoewel verzoekster de feiten van mensenhandel waarvan ze het slachtoffer is kwam aangegeven.

Verzoekster is sedert geruime tijd door een mensenhandelaar geterroriseerd. Ze moet van de dader die haar reis naar Europa organiseerde, een grote som geld betalen door zich te prostitueren.

Tijdens haar verhoor bij de politie gaf verzoekster voldoende detail over de feiten en de identiteit van de dader. Het verhaal van verzoekster is niet alleen coherent maar het is ook zeer plausibel.

De door verzoekster gegeven informatie stellen de politie in staat om de dader te arresteren.

Het staat duidelijk vast dat verzoekster in aanmerking komt om een verblijfsvergunning te bekomen als slachtoffer van mensenhandel, gelet op (haar) medewerking.

De door verwerende partij genomen beslissing is dan kennelijk onredelijk en onevenredig met het nadeel dat deze voor verzoekster veroorzaakt, namelijk de verwijdering uit het grondgebied.

Deze verwijdering zal verzoekster in de onmogelijkheid stellen om terug naar België te worden, waar zij ze een reëel kans heeft als slachtoffer van mensenhandel te worden (erkend).

Hoewel de verwerende partij hiertoe niet verplicht is, zou men toch van een redelijke overheid verwachten dat zij de aanwezigheid van verzoekster in het grondgebied tolereert in afwachting van het gevolg dat aan haar aangifte gegeven zal worden;

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel alsmede het redelijkheidsbeginsel schendt;

In toepassing van het enig middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

De bestreden beslissing motiveert het volgende:

*"artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten:
de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."*

Verzoekster betwist geenszins dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum. Verweerder kon dan ook louter op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet beslissen om een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoekster. Verzoekster betwist dit niet.

Verzoekster is evenwel de mening toegedaan dat zij in aanmerking komt voor het statuut van slachtoffer van mensenhandel, dat zij hiertoe reeds de nodige verklaringen heeft afgelegd en op basis hiervan recht heeft op een verblijfstitel. Verzoekster betoogt dan ook dat het kennelijk onredelijk en onevenredig is om haar niet te gedogen op het grondgebied in afwachting dat er gevolg gegeven wordt aan haar aangifte.

Verweerder wijst op artikel 61/1 van de Vreemdelingenwet en wijst erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten kan worden verlengd met een termijn van 45 dagen wanneer verzoekster zich aanmeldt bij een erkend centrum dat gespecialiseerd is in het onthaal van slachtoffers van mensenhandel om verzoekster in gelegenheid te stellen om een klacht in te dienen voor mensenhandel. Verweerder stelt vast dat uit de inhoud van het administratief dossier vooralsnog niet blijkt dat er een officiële klacht werd geregistreerd en het bevel om het grondgebied te verlaten aldus op kennelijk redelijke wijze werd genomen.

De Raad wijst erop dat de wetgever in de Vreemdelingenwet een hoofdstuk heeft gewijd aan *"vreemdelingen die het slachtoffer zijn van het misdrijf mensenhandel in de zin van artikel 433 quinquies van het Strafwetboek, of die het slachtoffer zijn van het misdrijf mensensmokkel in de zin van artikel 77bis in de omstandigheden bedoeld in artikel 77quater, 1°, uitsluitend voor wat de niet begeleide minderjarigen betreft, tot en met 5°, en die met de autoriteiten samenwerken."*

Artikel 61/2 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"§ 1. Indien de politie- of de inspectiediensten over aanwijzingen beschikken dat een vreemdeling het slachtoffer is van het misdrijf bedoeld in artikel 433quiquies van het Strafwetboek (...), verwittigen zij onmiddellijk de minister of zijn gemachtigde, brengen zij de vreemdeling op de hoogte van de mogelijkheid om een verblijfstitel te verkrijgen in ruil voor samenwerking met de autoriteiten die belast zijn met het onderzoek naar of de vervolging van deze misdrijven en brengen zij hem in contact met een door de bevoegde overheid erkend centrum dat gespecialiseerd is in het onthaal van slachtoffers van deze misdrijven.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde stelt de in § 1 bedoelde vreemdeling, die niet beschikt over een verblijfstitel en die begeleid wordt door een door de overheid erkend centrum dat gespecialiseerd is in het onthaal van slachtoffers, in het bezit van een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 45 dagen ten einde hem de kans te geven een klacht in te dienen of verklaringen af te leggen met betrekking tot de personen of de netwerken die zich schuldig zouden gemaakt hebben aan het misdrijf bedoeld in artikel 433quiquies van het Strafwetboek (...).

(...)

Indien de in eerste lid bedoelde vreemdeling onmiddellijk een klacht heeft ingediend of verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de personen of de netwerken die zich schuldig zouden gemaakt hebben aan het misdrijf bedoeld in artikel 433quiquies van het Strafwetboek (...) kan het

gespecialiseerd onthaalcentrum dat hem begeleidt aan de minister of zijn gemachtigde vragen om hem dadelijk in het bezit te stellen van het in artikel 61/3, § 1, voorziene tijdelijk verblijfsdocument.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan op elk moment beslissen om de in § 2 voorziene termijn te beëindigen indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling actief, vrijwillig en uit eigen beweging opnieuw contact heeft opgenomen met de vermoedelijke plegers van de misdrijven bedoeld in 433quinquies van het Strafwetboek of artikel 77bis alsmede indien hij wordt beschouwd als een mogelijk gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift bij de politie een aangifte te hebben gedaan en verklaringen te hebben afgelegd dat zij slachtoffer werd van mensenhandel. Tevens blijkt uit haar verzoekschrift dat zij op de hoogte is van het verblijfsstatuut dat zij eventueel kan verkrijgen in ruil voor samenwerking met de autoriteiten die belast zijn met het onderzoek. Verzoekster toont evenwel niet aan, noch blijkt uit het administratief dossier, dat zij reeds contact heeft genomen met een erkend centrum dat gespecialiseerd is in het onthaal van slachtoffers van deze misdrijven. Verweerder wijst er terecht op dat wanneer zij dit doet haar bevel om het grondgebied te verlaten kan worden verlengd met 45 dagen teneinde haar de mogelijkheid te geven een klacht in te dienen, of wanneer, zoals zij beweert reeds aangifte heeft gedaan, het onthaalcentrum aan de minister of zijn gemachtigde kan vragen om haar reeds in het bezit te stellen van het in artikel 61/3, § 1 voorziene verblijfsdocument.

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster reeds wordt begeleid door een erkend centrum, noch dat aan de minister door het centrum werd gevraagd het bevel om het grondgebied te verlaten te verlengen voor 45 dagen of haar een tijdelijke verblijfsvergunning af te geven in de zin van artikel 61/3, stelt de Raad vast dat geenszins blijkt dat er enige procedure voor slachtoffers van mensenhandel werd opgestart.

Het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu*, gelet op het feit dat er geen procedure voor mensenhandel werd opgestart of verweerder er minstens niet van op de hoogte was, niet het geval is.

Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk noch onevenredig van verweerder om gelet op het feit dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

N. MOONEN